

ନୈଃଶବ୍ଦେର ନଭୋଯାନ

ଆରାଧନା ପବିତ୍ର ଦିନେ ପ୍ରଭୁ ତୋମାକେ

କବିତାପ୍ରେମୀ ହେ ଫିନିଙ୍କ,
ହେ ନୈଃଶବ୍ଦେର ନିଶାଚର
ଦିନମାନ କ୍ଳାନ୍ତି କି ଏଖନେ ପାରେନି ତୋମାକେ
ଫେରାତେ ଶୟାମ?

ସମାଗତ ଆଲୋକ ଉଡ଼ାସ ଚୁମେ ଯାଯ ରଜନୀର ଅମିଯ ପ୍ରହର
ଜୀବନ-ସତ୍ୟ, ସତ୍ୟବୀକ୍ଷା, ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ଓ ଧ୍ୟାନ
ଶତ ତରଙ୍ଗେର ନିରନ୍ତର ଧ୍ୟନ-ପ୍ରତିଧ୍ୟନ
ଶୁନନ୍ତେ କି ତା ରଯେଛୋ ପେତେ କାନ?

ମହାଶୂନ୍ୟ ପୃଷ୍ଠା-ପ୍ଲାବନେ ରହମେର ଫେରେଶତାକୁଳ
ତୁଳହେ ଜିକିରେର ଗୁଞ୍ଜନ
ଏଲିଯେ ପଡ଼େହେ ତୋମାର ଲେଖନ
କୌଣସି ଶିଥିଲ ତବୁ ଆଜ୍ଞାଲେର ଡଗା
ଆକାଶ ପାନେ ଚାତକ-ତୃଣାଯ
ତୋମାର ପାଠେର ପ୍ରତିଟି ଅକ୍ଷର
ନିର୍ମିଷ ଦେଇସ ରଯ ଜୀବନ, ଯେନ ତସବିର ଦାନା

ହେ ଆକୁଳ ଅସେମକ,
ତୋମାର ଚୋଖ-ମୁଖ କପୋଲେର ଶୁଭ୍ରତା ଝୁଯେ
ଦାଢ଼ି ବେଯେ ବେଯେ ଗଡ଼ିଯେ ନାମହେ ମହାକାଳେର ଶ୍ଳାନ,
ଏବାର ନିଷିକ୍ତ ମାଟିରେ ଆଲତୋ ଛୋଯାଓ ଦର୍ପିତ ଲଳାଟ,
ହହ ହହ ନିଃଶ୍ଵାସ ବାୟୁ ଜଲତରଙ୍ଗ ହୋତେ
ଭାସାଓ ଏବାର ପାପିଷ୍ଠ ଭେଲା ମାୟାବୀ ଲୋକାନ୍ତରେ

ଉଜାନଗାମୀ ଶ୍ରୀରାତର ଭିତର ବାଜେ ଅନାଦି ମର୍ମର,
ତୃଷିତ କୋଲାହଳ ଶୋନୋ ପ୍ରଧୋତ ଆଆର!
ଅନନ୍ତ ଶଦେର ତାଲାଶେ ବେଳା ଅବେଲାଯ-
ଉର୍ଧ୍ଵାକାଶ ପାନେ ଉନ୍ୟୁଖ ବିନ୍ଦୁ ଯାତ୍ରାର କରୁଣ ଆକୁତି
ବାକହିନ କାଯାହିନ ଅଲୋକିକ ମିହିନ ସ୍ପର୍ଶେ

ପ୍ରକମ୍ପମାନ ଦେହ କ୍ରମ-ନିଶ୍ଚଳ,
ମହାମହିମ ପରମାତ୍ମାର ନିବିଷ୍ଟ ଆସନ-ପ୍ରାଣେ
ତୌର ପବିତ୍ର ପାଯେର ପର ହିତ ହୋକ
ତୋମାର ପ୍ରତ୍ୱତା ଅପୁଣ୍ୟ ଅନ୍ଧ ଆଜ୍ଞା, ଅସ୍ତ୍ରୀ ଅନ୍ତର
ସୁନିବିଡ ଆବିଲତାଯ ଏକାନ୍ତ ନିବେଦନେ

ତାରପର ଧୀରେ, ଅତି ଧୀରେ ଜାଗବେ
ନିଷ୍ଠରଙ୍ଗ ପ୍ରାଙ୍ଗଳ ପ୍ରବାହେର ଶ୍ରକ କୋଷେ କୋଷେ
ଅଲୋକିକ ସୁବେହ ସାଦିକ,
ମ୍ୟାତହାସ୍ କାବ୍ୟପରୀର ଲଜ୍ଜାବନତ ଶବନମ ଆଜିନାୟ
ମେଲବେ ଆଁଥି ଶ୍ଵେତ ସୁଗନ୍ଧି ସଫେଦ ବକୁଳ-

ଏବାର ଅନନ୍ତେର ଉଡ଼ାଳ!

ହେ ପ୍ରକ୍ଷୁଟିତ ପ୍ରେମାଦ୍ଵାରା ଶବ୍ଦଭାଗାର,
ଚିର ଆରାଧ୍ୟ ଆରଶେର ପାନେ ଅନ୍ତହିନ ଆଲୋକେର ପଥରେଖାଯ
ନିଯୋଜିତ ସହସ୍ର ଫେରେଶତାର ଅନ୍ତରୁ ଆନନ୍ଦ-ଫୋଯାରାୟ
ହେ ସଦୟମାତ୍ର ଶୁଭ ନୂର,
ମ୍ଲିଂକ-ଅଶ୍ରୁନିଦିତ ଛିଟ୍ଟେଫେଁଟା
ଆମାର ଏ ତୁଚ୍ଛ ପଞ୍ଜିମାଳା
ଘାତ-ପ୍ରତିଘାତେ ସମେ ଯାଓୟା
ଜୀବନପୋଡ଼ା ସ୍ପଲାବିଷ୍ଟ କ୍ଷିଣ ସଞ୍ଚୟ
ଶିତ-ଚନ୍ଦ-ସୁର...

ଓ ଆମାର ଶୁଦ୍ଧ-ଅଶୁଦ୍ଧ ତୁଚ୍ଛ କବିତା-କଣକ
ଉଡ଼େ ଚଲୋ, ଉଡ଼େ ଚଲୋ କ୍ରମଗତ
ଉଡ଼େ ଯାଓ ଉର୍ଧ୍ଵେ ଆରା
ପେରିଯେ ଆକାଶ
ଆକାଶେର ଓପାରେର ଆକାଶ
ତାରପର ଅନାବିଲ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଓ ପବିତ୍ରତାଯ ଧେଯେ ଯାଓ
ବେଯେ ଯାଓ ଅନନ୍ତେର ମହାସୋପାନ...

ଆମି ଏମେହି ପ୍ରଭୁ,
ରିଙ୍କ ହାତ, ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଦେହ, ଶୀର୍ଣ୍ଣ ମନ

ନିଃସ ନାଖାନ୍ଦା ବାନ୍ଦା ତୋମାର-
ଗର୍ହନ କରୋ ଅପାଙ୍ଗତ୍ତେଯ ନଗଣ୍ୟ ଏ ଅଧମେର
ପ୍ରଗତି ପରମ...
ଆର ଏକାନ୍ତେ ତାର ନାମ ଲିଖେ ରେଖେ
ପ୍ରିୟତମ ବିତାନେ ତୋମାର